

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 96

číslo: 4

24. ledna 2016

Cena: 8 Kč

Tradiční bohoslužba u Mikuláše

Naše církev oslavila 8. ledna 96. výročí svého vzniku. Den poté se při této příležitosti konalo v pražském staroměstském chrámu sv. Mikuláše slavnostní shromáždění s bohoslužbami. Bohoslužby vedl tradičně bratr patriarcha dr. Tomáš Butta s biskupským sborem. Uvádíme kázání královéhradeckého bratra biskupa Pavla Pechance:

Milé sestry a milí bratři,

každé bohoslužby jsou pro nás slavností. Ty dnešní jsou podepřeny pro nás důležitým výročím – devadesát šest let budování našeho společenství. Devadesát šest let sice není nijak kulaté nebo jinak pozoruhodné číslo, ale máme za čím se ohlížet, smíme se radovat i děkovat, a to právě touto slavnostní bohoslužbou.

Pro náš úvod bohoslužeb jsme si ale nechali zaznít tvrdé slovo od proroka Ámose: *Nenávidím vaše svátky, zavrhl jsem je, ani vystát nemohu vaše slavnostní shromáždění.* (Am 5,21) Je jistě na místě, abychom nekopirovali Boží lid svého času. Což bylo, je a bude vždy pro církev velkým pokušením. Je na nás, abychom si přiznali, že také my ve své lidské křehkosti chceme po svém Hospodina ovládat, jak se o to pokoušeli lidé v čase proroka. Vnější podoba slavností v Ámosově době je samozřejmě zcela jiná než dnes, ale pýcha, samozřejmost a určování Boží vůle může být snadno velmi podobné. A to právě i přes naši pověstnou kritičnost v ČČSH.

Ano, býváme velmi kritičtí ke své církvi. Žehráme tu a tam na stav naší církve. Je toho tolik, co bychom, jak cítíme, měli změnit, v náboženských obcích, ve vedení, ve společnosti. A přitom stále platí, že život v církvi je veliký dar. O své církvi i přes mnohou nespokojenost věříme, že vznikla z Boží vůle a milosti, aby skrze ni do jedné, svaté a obecné církve Boží byli přivedeni mnozí, kteří by jinak zůstali ztraceni v nevěře a v beznaději, a aby usilovala o Boží církev bez vrásky a poskvny (ZV 42).

Víte přece, co znamená tento čas: už nastala hodina, abyste procitli ze spánku (Ř 13,11), pobízí Pavel církev ve svém listu do Říma.

Doba se jistě v mnohém změnila od doby apoštola, ale výzvy Božích slova zůstávají stejné. Máme odložit skutky tmy, obléci se v zbroj světla. Co to ale pro nás znamená? Dnešní slavnostní bohoslužby jsou v jistém smyslu narozeninové. Možná tedy nebude na škodu si představit velký narozeninový dort, který by charakterizoval naši církev, to, jak ji společně „pečeme“. Někdy se totiž chováme jako pejsek a kočička ve známé pohádce Josefa Čapka. Házíme své představy o dobrých věcech na sebe, chceme mocně ovlivnit výsledek, ale opíráme se jen o svou krátkozrakou moudrost. Opírat se o našeho nebeského Otce a nechat se vést jeho milostí znamená spíše, jak ukazuje Pán Ježíš, být

obezřetný jako had a bezelstný jako holubice vůči světu a také vůči sobě samým.

Anebo ještě jinak, můžeme si představit, že na onom narozeninovém dortu není jen devadesát šest svíček, které představují uběhlá léta od roku 1920. Každý z nás je součástí své církve, ne jen pomyslného narozeninového dortu, který společně pečeme ke slavnosti. Každý z nás je také i sám za sebe svíčkou. Svíčka, která může dodávat světlo. *Oblečme se ve zbroj světla*, pobízí apoštol. Nevíme, kolik máme ještě času, než přijde den Hospodinův, ale víme, nebo měli bychom vědět, že můžeme hořet pro Krista a dávat světlo lidem i světu. Evangelium nás k tomu povzbuzuje a náš Bratr a Pán ubezpečuje, že se nemusíme bát, máme pro našeho Otce větší cenu než mnoho vrabců. Jde jen o to, jak se přiznáme ke Kristu před lidmi a světem. Dva vrabci se možná prodávají za haléř a každý z nás má jen jednu svíčku, ale její vzácnost je víc než patnáct. Jsme zde z Boží vůle a milosti a na nás je, jak budeme v Kristu zářit. Amen.

Na návštěvě v Arše

Církevní MŠ a ZŠ Archa zřízená Pražskou diecézí Církve československé husitské je známá pedagogickými prvky J. A. Komenského či M. Montessoriové, kde probíhá model tzv. otevřeného vyučování. Měla jsem tu čest být přítomna na výuce, odcházela jsem plná dojmů. V čem podle Vás spočívá největší rozdíl mezi klasickou školou a alternativní školou?, zeptala jsem se ředitelky školy Mgr. Jitky Hřebecké.

Když na různých konferencích debatují s odborníky a řediteli dalších alternativních škol, docházíme k závěru, že alternativní v naší zemi znamená: kladoucí dítě a jeho vzdělání opravdu na první místo. To není moc příjemné zjištění. Podle mého názoru by toto mělo být normální, ale v praxi často není. Různé alternativní školy na to jdou různými cestami, každá upřednostňuje jiné pedagogické způsoby. To je moc dobře, myslím, že to přesně odpovídá tomu, že každý z nás je jiný, očekává něco jiného, měl by mít možnost vybrat si svůj způsob vzdělávání.

Osobně mě velice překvapila silná vazba rodičů a školy, kooperace v edukačních vztazích, která je podle mého nadstandardní. Jak se Vám podařilo získat takovou přízeň a podporu? Nevím, jestli na tuto otázku mohu dobře odpovědět právě já. Možná by k tomu mohli více říci naši rodiče. V každém případě bereme nejen děti, ale i jejich rodiče jako partnery. Společně se snažíme provést každé dítě cestou vzdělávání tak, aby děti intenzivně tuto spo-

Pokračování na str. 3

Modlitební pozdravy z Lotyšska

Letošní program Týdne modliteb za jednotu křesťanů (18. – 25. ledna) na téma „Povolání hlásat mocné skutky Páně“ připravili sestry a bratři z křesťanských církví v Lotyšsku.

Z HISTORICKÉHO POZADÍ

Nejstarší křesťanství v Lotyšsku se datuje do časů velkého hlasatele evangelia v této zemi, sv. Meinharda. Původně se nacházela v katedrále zasvěcené svěťci v Ikšķile a dnes stojí přímo uprostřed luteránské katedrály v hlavním městě Rize. Její umístění v bezprostřední blízkosti kazatelny výmluvně hovoří o vztahu mezi křtem a hlásáním evangelia i o povolání společném všem pokřtěným: **hlásat mocné skutky Páně.**

Archeologické nálezy naznačují, že křesťanství bylo přineseno nejprve do východní části země byzantskými misionáři a stalo se tak v desátém století. Nicméně nejvíce dokladů datuje počátky křesťanství v Lotyšsku do dvanáctého a třináctého století, do doby evangelizační misie svatého Meinharda a dalších německých misionářů. V šestnáctém století přijalo hlavní město Riga jako jedno z vůbec prvních měst Lutherovy myšlenky a v osmnáctém století křesťanskou víru po celé zemi oživil a prohloubil moravští bratři, misionáři z hornoluzického Ochranova. Jejich potomci pak hráli klíčovou úlohu při položení základů samostatnosti Lotyšska v roce 1918, které vzniklo jako jeden z důsledků první světové války a pádu ruské a německé říše. Druhá světová válka a následná desetiletí se svými totalitními, ateistickými a vůči křesťanství nepřátelskými režimy těžce poznamenaly zemi a tento stav trval až do zániku Sovětského svazu v roce 1991.

Klíčovým okamžikem pro obnovení samostatnosti v roce 1991 se stalo setkání se společnou modlitbou a zpěvem, při němž zazněla i dnešní státní hymna Dievs, svētī Latviju, „Bože, žehnej Lotyšsku“. Usilovné modlitby za svobodu se tehdy ozývaly z kostelů po celém hlavním městě. Občané, sjednocení zpěvem a modlitbou a zcela bezbranní, budovali v řízkých ulicích barikády a jeden vedle dru-

hého se postavili sovětským tankům...

Období po pádu Sovětského svazu se, Bohu díky, pro církev stalo časem obnovy. Mnozí křesťané se začali setkávat k modlitbě v malých skupinkách a při ekumenických bohoslužbách. S vědomím, že Kristovo světlo a milost dosud neprostoupily a neproměnily všechny lotyšský lid, chtějí společně pracovat a modlit se za to, aby se společnost zbavila všech historických, etnických i ideologických zranění, která ji stále znetvořují...

Z materiálů ERC

Na obrázku interiér Starého kostela sv. Gertrudy v hlavním městě Rize, který patří Evangelické luterské církvi v Lotyšsku.

Zdroj: Wikipedia, autor fotografie David Iliff

Na počátku roku 2016 jsme zváni k modlitebnímu společenství a opět ve zcela výjimečném rozsahu. První týden v roce patří Aliančnímu týdnu modliteb. Jeho počátky sahají do poloviny 19. století, a tak patří mezi nejstarší ekumenické iniciativy vůbec. Druhou lednovou akcí je již tradiční Týden modliteb za jednotu křesťanů, ke kterému se připojují křesťané z celého světa...

Skrze modlitbu vcházíme do společenství s Bohem a s těmi, kteří se s námi modlí. Modlitba není jen niternou, osobní záležitostí, je současně předivem, které utváří a buduje společenství víry. Zápas o jednotu Božího lidu musí mít konkrétní projevy a ekumenické modlitební bohoslužby jsou jedním z nich. Tentokrát nás budou spojuvat modlitby za to, abychom jako křesťané naplňovali naše poslání hlásat mocné skutky Boží. Podíváme-li se na poslední kapitoly evangelí a na úvod knihy Skutků, pak nám zcela jednoznačně vynikají texty se společným imperativem, kdy Ježíš Kristus pověřuje své učedníky, aby šli, hlásali evangelium a byli jeho svědky. Jsou to výzvy, které nás nenechávají na pochybách, že by snad Kristus nechal hlásání evangelia pouze na diskusi a dobrovolnosti apoštolů. Jeho pověření zní jasně: Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky. Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. ... Hlásat mocné skutky Boží nemají jen kněží a kazatelé, ale každý, kdo zakusil něco z Boží dobroty a lásky, má být svědkem v místech, kde žije a pracuje. Hlásání mocných skutků Božích není jen záležitostí několika horlivých křesťanů, je to poslání celé církve.

*Ing. Daniel Fajfr, M.Th. Mons. František Radkovský
předseda ERC v ČR delegát ČBK pro ekumenismus*

Identita?

V ČZ 1, ročník 96, vyšel velice kvalitní článek profesora Zdeňka Kučery, který řešil problémy „vlastního hledání“. Zeptá-li se nás někdo: „Jste církví protestantskou nebo reformovanou?“, tak umíme docela přesně vyjádřit, v co nevěříme. Horší je však přesně říct, „v co věříme“. Nemám na mysli identifikaci víry v Boha Stvořitele. Nejasnost máme spíše ze Základů víry.

Máme sedm svátostí, děláme si právo na katolicitu, avšak nikoliv v pojetí římského katolicismu, protože formování a vznik Církve československé se skutečně vymezily vůči dogmatice katolicismu a samozřejmě vůči článkům, které nejsou z našeho pohledu zakotveny v Novém zákoně.

Co to znamená? Existují zvyky římského katolicismu, které nejsou zakotveny ve zvěsti Nového zákona; jsou historickým nánosem. Ovšem dá se pochopit, že církev, která nezastávala pouze zvěst evangelia, ale byla i reprezentan-

tem politických postojů, a výkonu práva, měla vlastní historickou tradici, která nemusela vždy být ve shodě se zvěstí evangelia.

Článek prof. Kučery velice přesně vyjádřil náš vývoj od r. 1918, naše formování. Vedle tohoto článku je však v témže čísle článek plzeňského biskupa Filipa, který se též odvolává na identitu církve a řeší ji – **Potřebuje církev Marii?** Avšak jeho článek není s otazníkem. Obsahem je jistá apologeze kultu Panny Marie, avšak i když užívá některé paralely z postojů Husa či z ortodoxie, v žádném případě článek neodpovídá tradici Církve československé v čase jejího vzniku.

Panna Marie je bezpochyby matkou Ježíše Nazaretského – Mesiáše. V žádném případě však není na piedestalu svatých a v žádném případě se k ní dle věrouky naší církve nedá modlit. Ano, byl to zázrak, od početí až po moment, kdy ona pod křížem nevidí v Ježíšově smrti pouze smrt vlastního syna, ale i smrt Mesiáše. **Jan Hradil**

□□□

Bylo nás 33

Dne 30. prosince jsme se v 16 hodin sešli v Bratislavě na Konventné 11 na biblické hodině s tématem: Marie, matka Páně. Dále jsme čerpali z apokryfní starozákonní literatury etické příkazy k přátelství a jiné důrazy. Současně jsme rozebrali postoj apoštola Pavla k ženám z pohledu brzkého očekávání konce světa (paruzie). Přišel mezi nás i herec Sarvaš a ještě v 17 hodin se nikomu nechtělo domů. Bylo nás 33. Účast, která byla výrazně vyšší než

běžně. Na biblických hodinách jsme zvyklí tak na šestnáct, maximálně osmnáct lidí. A tak jsme si položili otázku: proč? A odpovědi se nám dostalo. Z Itálie přijeli příslušníci naší církve, kteří tu byli před dvaceti lety pokřtěni a i v Itálii zůstali husity. Přijela s nimi i „stará mama“, která dnes žije v domově důchodců. Kromě nich však přijeli ještě tři lidé z Dolního Rakouska. Také husiti.

Velice často slyšíme povzdech nad velikostí naší církve. Je to chyba. Je to o potkávání a radosti, že žijeme jako křesťané v jisté tradici, která nám vyhovuje. **Jan Hradil**

Na návštěvě...

Pokračování ze str. 1

lupráci vnímaly. Mnoho rodičů mi říká: „Chci být u toho, když se moje děti vzdělávají.“ Tohle je přesně to, co chceme i my. Když obě strany mají v tomto jasno, je spolupráce snazší. Debatujeme nad tím, co je pro děti nejlepší, a když se shodneme, pak už se jen všichni snažíme to dětem umožnit. Máme společný zájem. Prostor na diskusi máme při častých setkáních. Jezdíme na společné výlety, rodiče, ale i prarodiče chodí do výuky, buď se jen podívají, nebo dle svých dovedností i pracovat s dětmi, představit jim svou práci. Pětkrát ročně se scházíme na celoškolských slavnostech, zpravidla jedenkrát měsíčně máme třídní schůzky. Je toho mnohem víc.

larizovanějších zemí na světě. Křesťanská výchova se ve školách prosazuje jen obtížně. Dobrovolný kroužek „náboženství“ se nepodařilo na škole mého syna ani zahájit, přestože byl jako jediný nabízen zdarma. Jak je to se zájmem rodičů v případě Archy?

Tento problém jsme zatím nezaznamenali. Na volitelný předmět Biblická pátrání, který vede náš husitský bratr vikář Wagner, pravidelně dochází většina žáků prvního stupně. Od příštího školního roku už se nám uchazeči patrně nevejdou, budeme nuceni vypsát další skupinu. Velký zájem v nás probudil myšlenku na zavedení obdoby tohoto předmětu i pro druhý stupeň. Zatím o tom přemýšlíme, uvažujeme o jeho náplni, aby oslovil žáky v období dospívání, byl pro ně zajímavý a přínosný.

Archa využívá podpory asistentů pedagogů, kteří jsou určeni žákům se speciálními vzdělávacími potřebami. Jejich působení musí dotovat i samotní rodiče, Vy osobně vynakládáte nadlidskou aktivitu, aby je škola udržela. Je možné přispět libovolným sponzorským darem i zvenčí? Respektive na co všechno je možné v případě zájmu přispět?

Archa je škola založená na pospolitosti a podpoře bližních. Podařilo se nám vysvětlit rodičům, že integrace žáků s hendikepem může být přínosná pro všechny. Každá rodina se snaží dle svých možností školu podporovat. Od někoho dostáváme peněžní příspěvky, někdo pomáhá

s dětmi, další rodiče ve svém volném čase vyrábí pomůcky do výuky, které bychom s dětmi vyrobit nevládli... Místně nejbližší církevní organizace pro nás občas pořádají peněžní sbírku. Podáváme žádosti ve vyhlášených dotačních programech, grantových výzvách. Někdy se daří, jindy ne. Tak intenzivní dění, jako je v Arše, vyžaduje zvýšené úsilí všech zúčastněných. Mně osobně připadá jako malý zázrak, že se každé ráno ve vesničce Petroupim sejde 15 lidí, kteří tímto náročným způsobem pracují s dětmi jen za tabulkovou mzdu. Je to proto, že nám naše práce dává smysl. Vidět dětské oči, které září radostí z pochopení něčeho nového, je opravdu nabíjející. V tom není rozdíl mezi dítětem mimořádně nadaným nebo dítětem s libovolnou vývojovou poruchou, postižením či dítětem bez diagnózy.

Pokud někdo bude chtít škole věnovat dar, budeme za něj velmi vděční. Pomůže tím mnoha dětem, které se denně musí prát se svým hendikepem a nemají to v životě právě jednoduché. Peníze vynaložíme na zajištění individuální péče – na výrobu, přípravu či zakoupení speciálních pomůcek, pracovních listů, učebnic a pracovních sešitů nebo školního nábytku a relaxačních pomůcek. Hodně peněz nám také stále chybí na financování zmíněných asistentů. Pokud se někdo rozhodne přispět či uspořádat sbírku na naši podporu, může kontaktovat pražskou diecézi nebo přímo mě – kontakt je na webu školy www.skolaarcha.org.

Preklad Ústavy a poriadkov pre CČSH v Slovenskej republike

Církev československá husitská je podľa môjho poznania, ako som sa mal možnosť presvedčiť v náboženskej obci Bratislava, pri svojej pravidelnej účasti od roku 2013 na biblických hodinách pod vedením br. biskupa Jana Hradila, cirkvou intelektuálov. Mnohé erudované diskusné príspevky prítomných pri zamýšľaní sa nad Božím slovom sú dokladom úctyhodných a vzájomne obohacujúcich vedomostí či celoživotných skúseností členov spoločenstva. Keďže CČSH na Slovensku chce byť naďalej progresívnou a modernou cirkvou, poverilo ma jej vedenie pri prijatí za nového kňaza CČSH pre NO Bratislava zodpovednou úlohou. Preložiť z českého do slovenského jazyka Ústavu a poriadky pre CČSH v Slovenskej republike. Na prvý pohľad sa zdá táto činnosť jednoduchá, ak by išlo iba o samotný preklad. Texty však treba upraviť tak, aby vyhovovali pre CČSH v Slovenskej republike, čo spoločne konzultujeme s br. biskupom Janom Hradilom. V týchto poriadkoch objavujem cirkve dvadsiaty rokov v situácii, kedy bola v úzaskom rozmachu. Čo však dnes? Tieto precízne vypracované poriadky sa musia upraviť na veľkosť cirkvi, zvlášť v Slovenskej republike, ktorá bola od r. 1939 zakázanou cirkvou, po r. 1945 neobnovenou a od r. 1988 s novou začínajúcou duchovnou správou. V r. 1990 sa k cirkvi hlásilo cca 600 členov. Dnes, po poslednom sčítaní, má bezmála trojnásobok. Nárast je to v rámci pomerov pekný, ale nie je schopný naplniť všetky úrady vytvorené starým poriadkom. Preto bude nutná reforma poriadkov. **Miroslav Táborský**

Jak se Archa připravuje na naše největší církevní svátky?

Skončil svátek narození Pána Ježíše. Tento svátek jsme v předstihu oslavili hlavně zpěvem. Rodiče na podzim zakoupili škole množství rozličných hudebních nástrojů, a tak nám všem – včetně rodičů – udělalo velkou radost společné vánoční hraní a zpívání. Po Vánocích škola žila tříkrálovým průvodem. V Petroupimi ho pojmáme jako cestu darování. Ve všech věkových skupinách znělo povídání a čtení o prvích dnech po narození Ježíše. 6. ledna menší děti obcházeli stavení, zpívali a přáli lidem požehnaný nový rok. Starší žáci naší školy se spolu s pedagogy tradičně účastnili charitativní Tříkrálové sbírky. Obvykle jsme vysíláni do některého z domů s pečovatelskou službou, kde obyvatelé nedočkavě čekají nejen na dětský zpěv, ale také na požehnaní br. faráře Wagnera, který s námi spolupracuje. Teď se pomalu začínáme chystat na

pašijové hry. Děti je pojmají každý rok jinak. Sami, jen s dopomocí pedagogů, sestavují scénář, tvoří kostýmy, kulisy, vybírají a nacvičují hudbu. Uvidíme, jak dopadnou letos.

Je možné se k vám přijet podívat?

Ano! Poměrně často k nám zavítají návštěvy, které zajímáme jako alternativní škola. Pedagogové nás navštěvují pro inspiraci, ředitelé pro radu, pomáháme začínajícím školám s tvorbou vzdělávacího obsahu. Rodiče žáků už jako návštěvu nebereme, ti přicházejí průběžně. Z církevních kruhů k nám návštěvy často nezavítají, vyjma pražské diecéze, která školu zřizuje. Pokud by kohokoliv zajímalo se k nám podívat, bude vítán. Stačí předem zavolat a domluvit se na termínu. Často s dětmi býváme mimo budovu, snažíme se dát jim možnost všechno, o čem se učí, vidět na vlastní oči, zažít to.

Za rozhovor poděkovala Maja Murinová

Auto pro písecký hospic

V předvečer svátku Tří králů biskup Plzeňské diecéze Církve československé husitské Filip Michael Štojdl předal k užívání novou Škodu Fabii Domácímu hospici Athelas v Písku. Plzeňská diecéze i touto cestou podporuje práci lidí, kteří denně dojíždějí za nevléčitelně nemocnými klienty. Kromě dopravy zdravotníků za klienty bude nové auto sloužit také k převozu zdravotnických a kompenzačních pomůcek.

„Jsem rád, že službu mobilního hospice Athelas mohou využít všichni obyvatelé na Písecku takřka bez bariér,“ říká br. biskup Štojdl. Podpora zdravotnické, psychosociální i spiritalní péče, kterou domácí hospice v Plzeňské diecézi poskytují, je jedním z příkladů konkrétního naplnění toho, čím Plzeňská diecéze CČSH přispívá lidem v naší zemi. „Velmi děkujeme celé diecézní radě Plzeňské diecéze za automobil pro náš domácí hospic Athelas. Terminálně nemocným a jejich rodinám pomáháme v jejich domácnostech a auto je pro nás nezbytné. Často jsou našimi klienty lidé z menších vesnic v okolí Písku či Milevska a spolehlivé auto je tedy pro nás pro-

stě nenahraditelné, jezdíme za nimi v každou denní i noční dobu,“ reaguje dojatý Zdeněk Herout, ředitel Domácího hospice Athelas.

Posláním domácí hospicové péče je totiž poskytovat nepřetržitě profesionální služby všem klientům, kteří chtějí zemřít doma, v místech, která mají rádi, a hlavně s lidmi, kteří jsou jim nejbližší. **Lenka Hanusová**

Bližší informace poskytnou: Mgr. Filip Michael Štojdl – biskup@plzenskadiocese-ccsh.cz, 736 706 517 Bc. Zdeněk Herout, ředitel Domácího hospice Athelas – střediska Diakonie a misie Církve československé husitské, herout@hospic-pisek.cz, 602 968 792

Česká republika je považována za jednu z nejateističtějších a nejseku-

Zprávy

Svátky ve vyškovské náboženské obci

Sbor Cyrila a Metoděje v Rousínově

Vpravo: bohoslužby na Štědrý den dopoledne ve Vyškově

Posíláme pozdrav z naší náboženské obce Vyškov a „přifařených“ obcí, tj. Rousínov, Račice, Ježkovice, Ruprechtov a Švábenice. Nemáme vlastního faráře. Přece však náš administrátor Martin Kopecký z Blanska udělal všechno tak, abychom jako každý rok prožili všechny svátky. Přes své povinnosti v domovské farnosti v Blansku.

Čas vánoční i novoroční. Radost z narození Pána, připravené betlémy, výzdoba i účast věřících umocnila tento čas. Procestovala jsem s bratrem farářem všechny bohoslužby v naší náboženské obci a ráda se s vámi podělím fotkami, jak jsme prožili letošní vánoční a novoroční dobu u nás. Pán vám všem žehnej.

Ludmila Hadačová

(Pozn. red.: Všechny fotografie najdete na webu církve ve fotogalerii)

Prodloužení výstavy betlémů

Výstava betlémů ve sboru ČČSH v Praze-5 (Na Václavce 1) bude pro velký zájem veřejnosti prodloužena do 3. února 2016. Výstava probíhá každou neděli od 15 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné – výtěžek bude použit na opravu kostela.

Rada starších

Tradiční uvítání nového roku – v roce 2016 netradičně

Stalo se to v NO Praha-Nusle při Vánoční mši J. J. Ryby, uváděné podle mnohaletého zvyku na začátku roku. Publikum, složené obvykle z husitů a jejich příznivců, rozšířilo tentokrát zástupci sboru Jednoty bratrské nedávno spřáteleného s naší NO. S posilou přispěchala

i skupina energetického klubu ČEZ. Před rozeznáním radostných tónů „Rybovky“ rozehrál toto nově vytvořené společenství náš bratr farář Pavel Kolář slovy z evangelia podle Lukáše, 2. kapitoly. Posлуhače „nafázoval“ na zvěst o narození Ježíše, který pro nás znamená příznak Božího příklonu k celému lidstvu, přináší víru, lásku a novou naději pro národy. Radost z této zvěsti tlumočí i hudební dílo Jakuba Jana, což nás na závěr tohoto setkání povzbudilo ke společnému zpěvu koledy o narození našeho Pána.

Čestmír Holeček

O ateistické teologii v Hradci

Královéhradecká diecéze ČČSH zve v pondělí 25. ledna od 9 hodin

na pobožnost a následnou přednášku doc. ThDr. Jiřího Vogela. **Ateistická teologie a církev v post-náboženské době.** Setkání se koná v Hradci Králové, v přednáškové síni na faře, Ambrožova 729. JP

Prezentace knihy

V rámci přednáškového cyklu „Přátelé Františka Bilka“ proběhne v pátek 29. ledna od 18 hodin v Bílkově vile v Praze prezentace knihy „Nemám již snad žádného, s kým bych o věcech nebeských mluvil...“

Martin Jindra

Prodlouženo
vyhledávací řízení
na pozici
přednosta/přednostky
organizačně-ekonomického odboru úřadu
ústřední rady ČČSH

Církev československá husitská hledá přednostu/přednostku organizačně-ekonomického odboru úřadu ústřední rady.

Kvalifikační předpoklady: VŠ vzdělání - ekonomické nebo právnické; praxe, organizační schopnosti, manažerské dovednosti; členství v ČČSH

Nabízíme: služební poměr v ČČSH, možnost

i částečného úvazku, minimálně však 0,75, Žádost s životopisem zašlete na adresu Ústřední rada

Církev československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6; nebo mailem na adresu ustredni.rada@ccsh.cz Termín pro podání žádosti byl prodloužen do 15. února 2016.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

JEŽÍŠOVO KÁZÁNÍ V NAZARETĚ

P	P	R	I	C	T	A	J	A	Z	
Z	R	A	K	S	C	H	U	D	Í	M
Í	O	A	Š	O	L	O	R	I	A	
N	P	Z	D	Á	B	E	L	T	H	
Á	U	V	O	O	I	O	P	S	I	
Z	Š	É	V	T	S	A	O	Í	N	
A	T	S	C	T	É	T	Z	Č	K	
M	Ě	T	C	H	U	D	L	T	I	V
O	N	A	V	R	Á	C	E	N	Í	
P	Í	N	A	T	P	E	D	Z	Í	

Duch
čist
chudí
izaiš
kniha
léto

milost
navrácení
pomazání
propuštění
radost
stěpi

svoboda
zajatci
zdeptání
znak
zvěst

(Řešení z čísla 2: Přichází někdo silnější. Nejsem ani hoden rozvázat mu obuv.)

Jana Krajčířková

Tvář Boží ve tváři jinověrce

Dokončení článku ses. Kateřiny Děkanovské z č. 3

Stejně jako křesťanství není jenom jedno, ale Boží Církev je mezi lidmi rozdělena do mnoha skupin, zvaných denominace, ani židovství a islám nejsou jednotnými proudy. Všechna tři náboženství mají své konzervativce a liberály, své extremisty a své umírněné. Ve všech třech najdeme lidi, kteří nedovedou rozeznat dobré od zlého a páchají čiré zlo ve víře, že slouží Bohu. Ve všech ale také najdeme naprosté liberály, kteří jen těžko přitakávají jakýmkoliv omezením, která jim kladou jejich posvátná Pisma nebo tradice. Boha hledají nezávisle, mimo tradiční společenství i normy.

A ve všech jsou také ti, kteří se snaží najít střední cestu. Vidí zkázu, kterou přináší naprostý konzervatismus a odmítání okolního světa, i zkázu, kterou přináší ztráta všech omezení a norem. Chtějí veřejně stát proti vrahům, kteří jednou rukou mávají svatou knihou a druhou střílejí, i proti těm, kdo jsou ochotni obětovat samotné základy víry pro to, aby se lidem jevíli co nejvíce otevřeně. Obojí vnímají jako svévolné jednání a hledají, jak porozumět světu kolem sebe a zároveň se v něm neztratit. Jak odpovídat na množství opravdu závažných otázek kladených samotnými věřícími. Není to snadné hledání a je třeba si v každé jednotlivé věci vybojovat svoji pozici – vymodlit si ji, s Bohem ji ve svém srdci „prodiskutovat“. Takové zápasy se dějí v každém věřícím, který opravdu hledá Boží Pravdu, a nezáleží na tom, ke kterému náboženství se hlásí. Všechna velká světová náboženství člověka nutí hledat posvátnou Pravdu. A musím dosvědčit, že hledání těchto odpovědí ve společenství jinověrců bývá opravdu obohacující, protože oni často hledají odpověď na tytéž otázky.

I kdybychom se nechtěli spolu modlit, spolu číst Písmo a diskutovat o něm, spolu prožívat denní těžkosti i radosti, toto hledání nás spojuje. Když bychom se podívali na světová náboženství ne jako na abstraktní fenomény, ale jako na celek tvořený jednotlivými osobami, uvidíme něco úplně jiného. Každý věřící bojuje svůj boj víry v srdci, ve své rodině a svém okolí. Někdo je úspěšnější a někdo méně. Tak jako pro tebe, čtenáři, ani pro ně není náboženství mrtvé abstraktní slovo, ale součást života – méně či více důležitá. Někdy je zkrátka potřeba se podívat do tváře skutečného jinověrce, abychom pochopili skutečný význam všech náboženství. Už Buber, Trtik, Vrána a jiní věděli, že právě ve tváři toho druhého často najdeme tvář Boží.

Kateřina Děkanovská

Za uměním do Plzně

Až do 20. března můžete v Západočeské galerii v Plzni zhlédnout excellentní výstavu „Vznešenost & zbožnost“ s podtitulem „Barokní umění na Plzeňsku a v západních Čechách“. Některé exponáty jsou vystaveny poprvé. Mezi hlavní skvosty výstavy patří díla malířů Petra Brandla a Jana Kryštofa Lišky, sochaře Matyáše Bernarda Brauna či architekta Jana Blažeje Santiniho-Aichela. „Příznivá poloha oblasti vedla k uplatnění předních uměleckých osobností z Prahy i sousedního Bavorska. Ty zde dostaly příležitost podat své vrcholné výkony. Místní tvůrci se vyrovnávali s příklady velkých současníků a byly jim svěřovány významné realizace,“ řekl při otevření výstavy ředitel galerie Roman Musil. Zapůjčena byla i díla uložená v zahraničních sbírkách z Německa a Rakouska. Podarilo se zajistit takové umělecké skvosty jako nádherný Brandlův Křest Krista z hlavního oltáře farního kostela Sv. Jana Křtitele v Manětíně či Liškův oltářní obraz sv. Václava pro farní kostel v Plasích, dlouhá léta považovaný za ztracený. Vrcholně sugestivní je Braunova socha Ukřižovaný. Neobvyklé jsou malby světců a starozákonních postav na vnitřních stranách lastur, stejně jako tzv. Pašijové hodiny s dvěma soustřednými kruhy, rozdělenými na 12 výsečí, kde vnitřní představují scény Zeleného čtvrtku a vnější Velkého pátku. Pořadí scén začíná „šestou hodinou“. Obdivovat můžeme i Santiniho želvovinový oltář z Plas s typickými šesticípy a osmicípými hvězdami (vznikal z krunýře žely – karet obrovských složitou technologií vyřezávání, napařování, lisování a lepení plátů) a modely a plány jeho staveb. Jeho nakonec v úplnosti nerealizovaná vize plaského areálu byla ve střední Evropě bezkonkurenční.

(Na fotografii: Dílo Jana Blažeje Santiniho-Aichela v Kladrubech)

VD

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6

Redakce: Vedoucí redaktorka ThDr. Klára Břeňová, redaktori: PhDr. Václav Drašnar, Mgr. Ervín Kukuczka, grafik: Milan Udržal; tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, distribuce: A.L.L. production s.r.o., Ve Žlíbků 77, 193 00 Praha 9 - Horní Počernice

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Předplatné: Mgr. F. Brynych, tel.: 220 398 117, e-mail: frantisek.brynych@ccsh.cz. Reklama: A.L.L. production; tel. 234 092 866, e-mail: martina.machackova@predplatne.cz

